

hende, og da hun var gaaet ind i Sovekammeret, skridtede han en Tid omkring i Stuen med skamfuld Mine som en straffet Skole-dreng.

Pludselig standsede han og spidsede Øre. Inde fra Sovekam-meret hørte han Hulken.

Han blev frygtelig ulykkelig. Det var første Gang, han hørte Jytte græde. — Han aabnede sagte Døren og gik paa Taaspid-serne hen til Sengen, hvor Jytte laa med Ansigtet trykket ned i Hovedpuden. Synet gjorde ham ganske fortvivlet. Han sank ned paa Knæ ved Siden af hende.

„Tag det dog ikke saa alvorligt, Jytte! Jeg ber dig virkelig saa mange Gange om Forladelse! Du veed jo, at det aldrig kunde falde mig ind for Alvor at mistænke dig. Naar jeg bliver saa fjollet, er det blot, fordi jeg holder saa vanvittig meget af dig.“

Han havde prøvende taget hendes ene Haand. Da hun lod ham beholde den, trykkede han den henrykt til sin Mund. Med Kær-tegn og indsmigrende Ord søgte han at gøre sin Uret god igen og faa hende til at smile. Han vidste ikke, at hun i ensom For-tvivlelse græd over sig selv og sit forspildte Liv.

VII

Ved et af de høje Palæ-Vinduer i sin Stue sad Grosserer Sø-holm sørgmodig sammensunken i en Rullestol, graa i Ansigtet, ubarberet og med æggegule Levninger af sit Morgenmaaltid i Mundvigene. Under de tunge Øjenlaag, hvoraf det ene næsten var lukket til, bevægede Pupillerne sig uroligt frem og tilbage som Dyr i Bur. Hundefrygten i hans Sind gjorde dem mørke og unaturligt store trods det Styrtebad af Sol, der strømmede ned over ham.

Den foregaaende Aften, da Tjener Rasmussen læste Avisen højt for ham, havde han faaet en alvorlig Rystelse ved at høre, at den nylig afdøde P. Christian Jørgensen, en ubetydelig Hør-kræmmer paa Vestergade, havde testamenteret hundrede tusinde Kroner — over Halvdelen af sin Formue — til Missionen.